

JANKEES BOER VERLOOR ZIJN MAN AAN CORONA

'Dag mooie, sociale, artistieke man met je sombrero'

Jankees Boer (56) brak vorige lente in bij het verzorgingstehuis van zijn man Ok (90) om bij hem te kunnen zijn. Samen gingen ze in quarantaine. In december overleed Ok alsnog aan het coronavirus. "Hij knokte door tot het einde."

De strooien hoed past precies op de terracottakleurige gebeeldhouwde kop in de kast. Jankees kan er vanuit zijn stoel aan de keukentafel naar kijken. Het is de hoed van zijn man Ok van Batenburg (90). De man van wie hij zo veel hield dat hij de laatste jaren alles opzette om voor hem te kunnen zorgen.

'TOEN VIEL HIJ AL OP'

Die hoed, die Ok een leven lang zou koesteren, viel Jankees als twaalfjarige jongen al op. "Ik bezocht de Nederlandse Kampioenschappen zwemmen in Amersfoort. Daar was een man met een sombrero die iedereen wees waar hij moest gaan zitten. Dertig jaar later herkende ik de man met de hoed bij een zwembwedstrijd. Hij stond de hele dag in de microfoon te

Jankees en Ok in gelukkiger tijden. Voor corona Ok in z'n greep kreeg, was zijn gezondheid al slecht.

Een bijzondere liefde tussen twee flink verschillende karakters.

roepen. Totdat ik naar hem toeging en baldadig riep: 'En nu je bek houden of ik sla hem dicht.' Ok pakte me terug door alle aandacht op mij te vestigen toen ik bij de start stond. 'Daar staat Jankees Boer! Let op hem. Wat gaat hij ervan maken?' Zo bleef het contact tussen ons: elkaar opjatten en pesten."

AL DIE VERHALEN...

"Tjee, wat een burgerlijk huis", zei Jankees dan ook toen hij Ok vijftientig jaar geleden voor het eerst thuis bezocht in diens geboorteplaats Bloemendaal. "Ok vond zo'n opmerking mooi. Niemand had ooit commentaar op zijn huis gehad. We hebben de hele dag gepraat. Nou ja, hij praatte en ik zei af en toe 'Ja' of 'Nee.' Ok vertelde tal van verhalen over concerten van Marlène Dietrich en Ella Fitzgerald, over theaterbezoeken en zijn moeder. Ik vond het prachtig", vertelt Jankees in datzelfde huis in Bloemendaal, waar alles begon. 'Ok van Batenburghofje' staat op een straatnaambord dat twee vriendinnen ooit op de gevel spijkerden.

NIEUWJAARSDUIK

Het klikte tussen de mannen, die in 2012 trouwden, hoezeer ze in sommige opzichten ook verschilden. Ok extravert en druk, Jankees meer op de achtergrond. "Ik zei altijd: 'Ik twijfel, dus ik besta'. Hij zei: 'Ik weet alles, dus ik besta.'" Jankees draagt een oranje fleecvest met het Unox-logo. Als grondlegger van de eerste Nieuwjaarsduik in Zandvoort droeg Ok hetzelfde jack met op zijn rug de eretitel 'Unox, duikmeester Ok'. In 1960 begon hij voor de lol met een duik in zee om het badseizoen te openen. Dat groeide uit tot een traditie die tot op de dag van vandaag (buiten

corona) voortduurt. Jankees en Ok deelden de liefde voor openwaterzwemmen en deden samen mee aan wedstrijden.

LIEVER MEER REURING

Maar hoe krachtig Ok tot op hoge leeftijd ook was, de laatste vijf jaar ging het minder met hem. "Hij kreeg van alles: tia's, herseninfarcten, suikerziekte, vasculaire dementie. Ik zorgde dag en nacht voor hem." Totdat de situatie thuis nauwelijks houdbaar was. Jankees had zich voorgenomen nooit te beginnen over verhuizing naar een verzorgingstehuis. "Die beslissing wilde ik niet nemen, omdat ik me altijd schuldig zou voelen. Toen het met de arts besproken werd, zei Ok na lang nadenken zélf: 'Goed, ik ga.' Twee keer per dag bezocht ik hem. Ok vond het daar niet leuk, met al die oudere mensen. Ja, hij was zelf ook oud, maar hij had liever jongeren en reuring om zich heen."

SAMEN IN QUARANTAIN

Dit overleefde hij niet, dacht Jankees dan ook toen het coronavirus rondwaarde in het verzorgingstehuis en de afdeling waar Ok verbleef, op slot ging. "Meteen pakte ik twee tassen in en regelde dat de buurvrouw voor de kat kon zorgen." Jankees sloop er binnen en wist Oks kamer te bereiken. "Bij binnenkomst draaide ik meteen de deur op slot. Vandaaruit belde ik de afdeling om uit te leggen wat mijn bedoeling was. Ik wilde met Ok in quarantaine. De verpleegkundige ging daarmee akkoord. Ik kreeg dekens en eten van het tehuis en zorgde zelf voor Ok."

TOEN GING HET FOUT

In de maanden erna was het weer veilig op de afdeling en kon Jankees zijn man vanuit huis bezoeken. Totdat het in december fout ging. "Ok bleek besmet

HET TERRACOTTA BEELD VAN OK IS EEN TASTBARE HERINNERING AAN EEN UNIEK MENS

te zijn met corona. Hij was voor een sinterklaasviering van de kamer gehaald en heeft het toen vermoedelijk opgelopen. Doordat aanvankelijk niet duidelijk was dat hij corona had, raakte ik ook besmet. Ik bleef bij hem. Ok heeft tot het laatst als een leeuw gevochten. Toen ik hem vertelde dat de andere mensen op de afdeling corona overleefden, kreeg hij hoop en trainde zelfs nog zijn armen in bed. Hij knokte door tot het einde. Maar uiteindelijk overleed hij toch op 15 december." In de weken daarna lag Jankees thuis ziek op bed en moest drie weken in quarantaine blijven. "Ik rouwde om Ok, maar mocht niemand ontvangen. Dat was moeilijk. Pas op 5 januari was de uitvaart; een mooi afscheid. Het doet me goed dat Ok geliefd was bij zo veel mensen. Hij heeft veel goed gedaan, kwam op voor minderbedeelden, nam vluchtelingen in huis en zorgde voor aidspatiënten."

GEEN PARTNER, GEEN FAMILIE, GEEN INKOMEN

Vol trots spreekt Jankees over zijn geliefde, die hij vreselijk mist. "Ik ben in een zwart gat gevallen en moet mijn eigen leven weer zien op te pakken. Het doel in mijn bestaan is weg. Daarbij verkeer ik in financiële onzekerheid. Doordat Ok pas na zijn 65ste met mij is getrouwd, krijg ik geen weduwnaarspensioen en heb dus geen inkomsten. Het is een moeilijke situatie: geen partner meer, bijna geen familie en geen inkomen. Gelukkig heb ik wel lieve burens die me eten komen brengen en zich om mij bekommeren." Jankees werpt nog een blik op de hoed die hem als twaalfjarige jongen zo fascineerde. Hij legde hem op 5 januari op de kist met de woorden: "Dag mooie, sociale, artistieke man met je sombrero." ■

REAGEREN OP DIT ARTIKEL?
redactie@maxmagazine.nl of Postbus 277 - 1200 AG Hilversum